

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2019/592

av den 10 april 2019

om ändring av förordning (EU) 2018/1806 om fastställande av förteckningen över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav, med avseende på Förenade kungarikets utträde ur unionen

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 77.2 a,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽¹⁾, och

av följande skäl:

- (1) Den 29 mars 2017 anmälde Förenade kungariket till Europeiska rådet sin avsikt att utträda ur unionen, i enlighet med artikel 50 i fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget). Den 21 mars 2019 enades Europeiska rådet om att förlänga den period som anges i artikel 50.3 i EU-fördraget till och med den 22 maj 2019, under förutsättning att det brittiska underhuset godkänner avtalet om Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands utträde ur Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen ⁽²⁾ (nedan kallat *utträdesavtalet*). Om det brittiska underhuset inte skulle godkänna utträdesavtalet, enades Europeiska rådet om en förlängning till och med den 12 april 2019.
- (2) Enligt artikel 21 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG ⁽³⁾ har unionsmedborgare rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier, inklusive rätten att resa in på medlemsstaternas territorium utan visering eller motsvarande formaliteter.
- (3) Till följd av Förenade kungarikets utträde ur unionen kommer fördragen och direktiv 2004/38/EG, inbegripet rätten att resa in i medlemsstaterna utan visering eller motsvarande formaliteter, att upphöra att vara tillämpliga på medborgare i Förenade kungariket som är brittiska medborgare. Det är därför nödvändigt att föra in Förenade kungariket i en av bilagorna till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1806 ⁽⁴⁾. Bilaga I innehåller en förteckning över de tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser medan bilaga II innehåller en förteckning över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav.

⁽¹⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 4 april 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 9 april 2019.

⁽²⁾ EUT C 66 I, 19.2.2019, s. 1.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG (EUT L 158, 30.4.2004, s. 77).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1806 av den 14 november 2018 om fastställande av förteckningen över tredjeländer vars medborgare är skyldiga att inneha visering när de passerar de yttre gränserna och av förteckningen över de tredjeländer vars medborgare är undantagna från detta krav (EUT L 303, 28.11.2018, s. 39).

- (4) Gibraltar utgör inte en del av Förenade kungariket. Unionsrätten har varit tillämplig på Gibraltar i den omfattning som fastställs i 1972 års anslutningsakt endast med stöd av artikel 355.3 i EUF-fördraget. Tillägget av Förenade kungariket i del 1 i bilaga II till förordning (EU) 2018/1806 kommer inte att omfatta medborgare i brittiska utomeuropeiska territorier som har förvärvat sitt medborgarskap på grundval av en koppling till Gibraltar. Gibraltar bör således tas upp jämte övriga brittiska utomeuropeiska territorier i förteckningen i del 3 i bilaga II till förordning (EU) 2018/1806.
- (5) De kriterier som bör beaktas när man, på grundval av en bedömning i varje enskilt fall, fastställer de tredjeländer vars medborgare omfattas av eller är undantagna från viseringskravet fastställs i artikel 1 i förordning (EU) 2018/1806. I dessa kriterier ingår olaglig invandring, allmän ordning och säkerhet, ekonomiska fördelar, i synnerhet i fråga om turism och utrikeshandel, samt unionens yttre förbindelser med de berörda tredjeländerna, inbegripet, i synnerhet, hänsyn till de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, liksom konsekvenserna för den regionala sammanhållningen och ömsesidigheten.
- (6) Med beaktande av alla de kriterier som anges i artikel 1 i förordning (EU) 2018/1806 är det lämpligt att undanta medborgare i Förenade kungariket som är brittiska medborgare från viseringskravet när de reser till medlemsstaternas territorium. Med tanke på den geografiska närheten, kopplingen mellan ekonomierna, handelsvolymen och omfattningen av personers korttidsrörelser mellan Förenade kungariket och unionen för affärer, fritid eller andra ändamål, torde viseringsfria resor underlätta turismen och den ekonomiska verksamheten och därigenom skapa fördelar för unionen.
- (7) Förenade kungariket bör därför upptas i bilaga II till förordning (EU) 2018/1806 när det gäller brittiska medborgare.
- (8) Denna förordning grundar sig på förväntningen att Förenade kungariket, för att upprätthålla nära förbindelser, kommer att ge medborgare från alla medlemsstater fullständig ömsesidighet i fråga om viseringar. I händelse av att Förenade kungariket inför viseringskrav för medborgare i åtminstone en medlemsstat i framtiden, bör den ömsesidighetsmekanism som föreskrivs i artikel 7 i förordning (EU) 2018/1806 tillämpas. Europaparlamentet, rådet, kommissionen och medlemsstaterna bör agera utan dröjsmål när det gäller att tillämpa ömsesidighetsmekanismen. Kommissionen bör fortlöpande övervaka respekten för ömsesidighetsprincipen och omedelbart informera Europaparlamentet och rådet om alla händelser som kan äventyra respekten för denna princip.
- (9) När det gäller Island och Norge utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket ⁽⁵⁾ som omfattas av det område som avses i artikel 1.B i rådets beslut 1999/437/EG ⁽⁶⁾.
- (10) När det gäller Schweiz utgör denna förordning, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket ⁽⁷⁾ som omfattas av det område som avses i artikel 1.B och 1.C i rådets beslut 1999/437/EG, jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG ⁽⁸⁾.
- (11) När det gäller Liechtenstein utgör denna förordning, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska

⁽⁵⁾ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36.

⁽⁶⁾ Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31).

⁽⁷⁾ EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

⁽⁸⁾ Rådets beslut 2008/146/EG av den 28 januari 2008 om ingående på Europeiska gemenskapens vägnar av avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EUT L 53, 27.2.2008, s. 1).

edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket ⁽⁹⁾ som omfattas av det område som avses i artikel 1.B och 1.C i beslut 1999/437/EG, jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU ⁽¹⁰⁾.

- (12) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Förenade kungariket inte deltar i enlighet med rådets beslut 2000/365/EG ⁽¹¹⁾. Förenade kungariket deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Förenade kungariket.
- (13) Denna förordning utgör en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket i vilka Irland inte deltar i enlighet med rådets beslut 2002/192/EG ⁽¹²⁾. Irland deltar därför inte i antagandet av denna förordning, som inte är bindande för eller tillämplig på Irland.
- (14) Denna förordning utgör en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 3.1 i 2003 års anslutningsakt, artikel 4.1 i 2005 års anslutningsakt respektive artikel 4.1 i 2011 års anslutningsakt.
- (15) Denna förordning bör träda i kraft dagen efter den dag då unionsrätten upphör att vara tillämplig på Förenade kungariket.
- (16) Förordning (EU) 2018/1806 bör därför ändras.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EU) 2018/1806 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 6.2 ska led d ersättas med följande:

”d) utan att det påverkar tillämpningen av de skyldigheter som följer av Europarådets europeiska överenskommelse om avskaffande av viseringstvång för flyktingar som undertecknades i Strasbourg den 20 april 1959, konventionsflyktingar, statslösa personer och andra personer som inte innehar medborgarskap i något land och som är bosatta i Irland och är innehavare av ett resedokument som har utfärdats av Irland och som erkänns av den berörda medlemsstaten.”

2. I bilaga II del 1 ska följande införas:

”Förenade kungariket (utom personer med brittisk nationalitet som avses i del 3)”.

3. Rubriken i bilaga II del 3 ska ersättas med följande:

”PERSONER MED BRITTISK NATIONALITET SOM INTE ÄR BRITTISKA MEDBORGARE”.

4. I bilaga II del 3 ska följande läggas till efter formuleringen ”British overseas territories citizens (BOTC)”:

”Dessa territorier omfattar Anguilla, Bermuda, Brittiska antarktiska territoriet, Brittiska territoriet i Indiska oceanen, Brittiska Jungfruöarna, Caymanöarna, Falklandsöarna, Gibraltar (*), Montserrat, Pitcairnöarna, Sankt Helena, Ascension och Tristan da Cunha, Sydgeorgien och Sydsandwichöarna samt Turks- och Caicosöarna.

(*) Gibraltar är en brittisk kronkoloni. Det pågår en tvist mellan Spanien och Förenade kungariket om överhögheten över Gibraltar – ett territorium som en lösning måste nås om mot bakgrund av relevanta resolutioner och beslut av Förenta nationernas generalförsamling.”

⁽⁹⁾ EUT L 160, 18.6.2011, s. 21.

⁽¹⁰⁾ Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19).

⁽¹¹⁾ Rådets beslut 2000/365/EG av den 29 maj 2000 om en begäran från Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 131, 1.6.2000, s. 43).

⁽¹²⁾ Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20).

Artikel 2

I händelse av att Förenade kungariket inför viseringskrav för medborgare i åtminstone en medlemsstat, ska den ömsesidighetsmekanism som föreskrivs i artikel 7 i förordning (EU) 2018/1806 tillämpas. Europaparlamentet, rådet, kommissionen och medlemsstaterna ska agera utan dröjsmål när det gäller att tillämpa ömsesidighetsmekanismen.

Artikel 3

Denna förordning träder i dagen efter den dag då unionsrätten upphör att vara tillämplig på Förenade kungariket.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdad i Bryssel den 10 april 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande
